

ΦΙΛΙΠΠΟΣ.—Και τώρα μένεις πάλι στη Γαλλία;
 ΛΙΖΑ.—Ναι. Και άμφορόβητα στις άγαθοεργίες...
 ΦΙΛΙΠΠΟΣ.—Χά! Χά! Λίζα, θέλησες να εξλιωθής έτσι για
 τα έγκλημάτά σου.

ΛΙΖΑ.—Ήξέ μου, τι μπορώ να κάνω για σένα; Τι θέλεις; Έχεις
 ανάγκη από χρήματα;

ΦΙΛΙΠΠΟΣ.—Θέλεις να μ' έλεησής; Χά! Χά! Ξεχνάς λοιπόν
 ότι είσαι έσύ ή αιτία της καταστροφής μου; Ξεχνάς πως έγκλημάτσα
 για σένα; Θυμάσαι πώς... Ξεμαλάσει και πως εξαταλλεύσουν
 την άγασή μου; Διαρκώς μου ζητούσες χρήματα... Δεν σ' έφτανε
 ότι είχες καταστρέψει τόσους πριν από μένα. Ήθελες ένα άκόμα θύ-
 μα... Ήξερες πόσο σ' αγαπούσα, και μου έλεγες κάθε τόσο: «Θέλω
 χρήματα... Αν δεν μου φέρεις έσύ, θα ζητήσω από άλλους». Και ά-
 ποψ μου έφραγε όλη μου την περιουσία, μου ζητούσες άκόμα κ' άλλα
 χρήματα... Κι έγώ τότε έκλεπα για σένα, έκλεπα για να μη μ' έγκα-
 τάλειψής. Τα θυμάσαι ό; αυτά, Λίζα; Έκλεπα από την Τράπεζα,
 της όποιας ήμουν ταμίας... Κι όταν ένας από τους διεθυντάς της
 Τράπεζής με άνεκάληψε να γλιέθω, έγώ τον σκότωσα για να μη με
 προδώσει. Άλλά το έγκλημά μου δεν άρρησε ν' ανακαλυφθί κ' από
 τότε βρισκόμια στη φυλακή. Θα με καταδικάζαν σε θάνατο ή σε ισό-
 θια, αλλά επειδή ο δικηγόρος μου άπέδειξε πως ό,τι έκανα, τό έκανα
 ξελογιασμένος από μία γυναίκα, με καταδικάσαν σε δεκαπέντε χρόνιν
 έργαστή. Κι αυτή ή γυναίκα ήσουν έσύ. Έσύ που έφραγες και μ' έγκα-
 τέλειες άμείσως μετά ή σύλληψή μου... Ω, σίγουρα, κ' έχει πού
 πήγες, θα έξηκολούθησες την ίδια ζωή. Ποιός ξέρει πόσους άκόμα
 θυμιαστάς σου κατέστρεφες!

ΛΙΖΑ.—Ναι, έχεις άδικη... Αγαπούσα πολύ τα κλούτεν, την πο-
 λυτέλεια, τα διαμάντια.

ΦΙΛΙΠΠΟΣ.— Και για να τα έχης πάν-
 τα ό; αυτά, θυσιάζες τους ανθρώπους που
 τραβούσες κοντά σου με τα θέλημά σου.

ΛΙΖΑ.— Ναι, τ' άπολογώ πως έφταίξα
 άλλοτε... Μά τώρα δεν κάνω πια τίποτε άλλο
 από τό καλό... Και μπορώ να σου δώσω
 πολλά χρήματα, άν θέλεις.

ΦΙΛΙΠΠΟΣ.— Και νομίζεις πως έτσι
 θα εξοφλήσής απέναντί μου; Νομίζεις πως με
 τα χρήματά σου μπορείς να μου πληρώσής ό-
 λη μου τη ζωή που κατέστρεφες; Μπο-
 ρείς να μ' αποζημιώσής για τα χαμένα μου
 νεύατα, για τη χαμένη μου τιμή, για τα δε-
 καπέντε χρόνια φυλακής, άγωνίας και μου-
 ριού;

ΛΙΖΑ.— Σε λίγον καιρό θα βγής από τη
 φυλακή.

ΦΙΛΙΠΠΟΣ.— Και θα είμαι ένα ζων-
 τανό πτώμα.

ΛΙΖΑ.— Έγώ θα σε βοηθήσω.

ΦΙΛΙΠΠΟΣ.— Σιωπή! Σιωπή! Φαντά-
 ζεσαι πως είναι δυνατόν να δεχτώ έγώ βοή-
 θεια από σένα; Άλλοίμονο! Όταν μου ελεε
 ο φύλακας πως μιά καιρά θέλει να με ιδί, δεν
 φαντάστηκα πως είσαι έσύ. Άρνιήθηκα να σε
 ιδώ, πως έχω άρνηθεί, τόσα χρόνια που βρισκόμια έδώ μέσα, να δε-
 χτώ κ' όλες τις άλλες φιλάνηθες καιρίες που επισκέπτονται ταχ-
 τικά τους φυλακισμένους. Έσύ όμως έπέμεινες...

ΛΙΖΑ.—Ήρθα να ιδώ αύτους που σε λίγον καιρό τελειώνει ή
 κοινή τους...

ΦΙΛΙΠΠΟΣ.—Και μεταξύ αυτών ήμια κ' έγώ. Χά! Χά! Λίζα
 Λαφόν, γυναίκα της άμαρτίας, που πέρασες με χρήματα τα νεύατα σου,
 που τρεφόσουν με τό αλμα των θυμιατών σου, τώρα έγινες άγγελος της
 φιλανθρωπίας, δαίμονα! Κι ήρθες σ' έμένα, για να με οδηγήσής στο
 δόγμα του Θεού!... Έσύ, έσύ!... Χά! Χά!

ΛΙΖΑ.—Φίλιππε...

ΦΙΛΙΠΠΟΣ.—Χά! Χά! Ο κόσμος τώρα θα σε θεωρή ώς μιά
 άγια, Χά! Χά! Μά πές μου, δεν με σκέφτηκες ποτέ σ' αυτό τό διά-
 στημα, δεν είπες ποτέ με τό νου σου: «Είνε άκόμα στη φυλακή για
 μένα, ο φτωχός ο Φίλιππος»;

ΛΙΖΑ.—Είχα άκούσει πως πέθανε κάποιος Φίλιππος Ντυλόν, κα-
 τάδικος.

ΦΙΛΙΠΠΟΣ.—Τό όνομα Ντυλόν είναι πολύ κοινό στη Γαλλία.
 Μπορούσε να υπήρχε κ' άλλος Φίλιππος Ντυλόν, κατάδικος. Ά, όσο
 σε βλέπω, με πάνει μανία. Διασεβάδεις, ξόδευες τα χρήματά μου,
 στολιζόσουν με τα διαμάντια μου, τον καιρό που έγώ αγωνιούσα έδώ μέσα.
 Και προσπαθούσες διαρκώς να βρισκίς
 κ' άλλα θύματα.

ΛΙΖΑ.— Σου προσφέρω τη βοή-
 θεια μου... Δεν την δέχεσαι;... Φεύ-
 γο λοιπόν. (Διευθύνεται προς την
 πόρτα, άλλ' ο Φίλιππος την σταμα-
 τάει).

ΦΙΛΙΠΠΟΣ.— Δεν θα φύγής!

ΛΙΖΑ.— Αφρησέ με να φύγω!...

ΦΙΛΙΠΠΟΣ.— Οχι! Θα μείνής!

ΛΙΖΑ.— Αφρησέ με, με περιμέ-
 νουν τόσο δυστυχείς...

ΦΙΛΙΠΠΟΣ.— Υποκρίτρια!...
 Πιάς και μιλάς στους φυλακισμένους

ΙΣΤΟΡΙΚΑ

Η ΣΥΛΛΟΓΕΣ ΤΟΥ ΝΤ' ΕΣΤΡΕ

Ο στρατάρχης Ντ' Εστρέ ήταν μακρόδης συλλέκτης σπανίων βι-
 βλιών, ύφασμάτων, άγγείων από πορσελίανη, άδαυάντων και κομπο-
 τεχνημάτων. Ποτέ όμως δεν έκανε χρήση των θησαυρών του αυτών.
 Τους κρατούσε κλεισμένους σε διάφορες αίθουσες και σ' αποθήκες,
 διαρκώς δέ άγοράζε άλλα παλιά άντικείμενα, χωρίς να τολμά να τα
 χρησιμοποιήση, γιατί θα του έχρημάζετο ολόκληρο μουσείο.

Γιά να έννοήσετε τι είχε συγκεντρώσει ο άνθρωπος αυτός, σάς λέ-
 με και τούτο: Ότι μετά τον θάνατό του βρέθηκαν στα υπόγειά του
 52 χιλ. κιβώτια γεμάτα σπάνια βιβλία! Επίσης και ή άλλες του πο-
 λυτιμότερες συλλογές ήσαν αποθηκευμένες έδώ κ' έχει σε μεγάλη ά-
 καταστασία.

Ο ίδιος ο Ντ' Εστρέ δεν ήξερε καλά-καλά τι είχε και τι δεν είχε.
 Χαρακτηριστικώτατον της άκαταστασίας του αυτής είναι και τό έ-
 ξής ανέκδοτο:

Θυμήθηκε κάποτε ότι είχε δει κάπου να πωλείται ένα ωραίο ά-
 γάλιαμο του Διός, αρχαιοτάτης τέχνης. Κατελήφθη άμέσως από ξαρνιζό
 θυμό κατά του έαυτού του, διότι δεν έφρόντισε να τό αποκτήση άμέ-
 σως κ' έδωκε έντολή στους ανθρώπους του να σπεύσουν να τό άγο-
 ράσουν.

Ένας από τους υπαλλήλους του, ρώτησε τότε τον στρατάρχη τι
 θα έδινε για ν' αποκτήση τό αγάλιαμο αυτό.

— Δίνο ενθαράστως χίλια τάλληρα! είπε ο στρατάρχης.
 — Αφού είν' έτσι, του ελεε τότε ο υπάλληλός του, μπορείτε να κά-
 νετε οικονομία χιλίων τάλληρων και να έχετε και τό περίφημο αγάλιαμο,
 τό όποιον εύρίσκειται από τριών ετών στα υπό-
 γεία σας.

Ο Ξεχασμένος στρατάρχης τίς είχε, άπλού-
 στατα, άγοράσει και τό είχε ξεχάσει.

ΤΑ ΠΕΡΙΕΡΓΑ

Η ΟΡΑΣΙΣ ΤΩΝ ΖΩΩΝ

Ο λαγός έχει τό πλεονέκτημα να βλέπη και
 πίσω του, χωρίς να γυρίξη τό κεφάλι.

Η κατασκευή και ή θέση των ματιών του,
 τό όποια είναι μάλλον προς τα πλάγια και προε-
 ξέχουν, του επιτρέπουν, όταν τρέχει, να βλέπη
 άν καταδιώκεται από τα κτηνηγετικά σκυλιά, ή
 άν τον χωρίζει μεγάλη απόσταση άπ' αυτό.

Και τό άλογο επίσης μπορεί να ιδί άμφεκά
 πίσω του για τους ίδιους λόγους. Απόδειξις
 είναι ότι αλλάζει τον βηματισμό του, μόλις ο ά-
 γωνιάτης έτοιμασθεί να τό χτυπήση, άκόμα κ'
 όταν βρισκείται έντελώς πίσω του.

Η καμηλοπάρδαλις είναι άπροσέγγιστη για
 τους ίδιους λόγους.

Η μύγα βλέπει προς όλες τις διευθύνσεις.
 Και μόνον ο δυστυχής άνθρωπος, κή κορώνις της δημιουργίας, ό-
 πως ύστερεί σε πολλά, ύστερεί και στην όραση. Καμιά φορά μάλιστα
 δεν βλέπει ούτε πέρ' άπ' τη μύτη του!

για τον Θεό και για την κόλαση, έσύ, έσύ!...

ΛΙΖΑ.—Έγώ, ναι, έγώ! Αφρησέ με να φύγω! Θα φωνάξω, άν
 δεν μ' άφρησής να φύγω.

ΦΙΛΙΠΠΟΣ.—Φώναζε! Έτσι θα μπορέσω ν' αποκαλύρω τί τέ-
 ρας είσαι, και πως είσαι έσύ ή αιτία που βρισκόμια έδώ μέσα.

ΛΙΖΑ.—Αφρησέ με!... Θα φωνάξω.

ΦΙΛΙΠΠΟΣ.— Φώναζε λοιπόν...

ΛΙΖΑ.—Αφρησέ με!...

ΦΙΛΙΠΠΟΣ. (σφίγγοντας της τον λαμό).—Φώναζε λοιπόν!
 Φώναζε! (Η Λίζα προσπαθεί να ξεφύγη από τα χέρια του. Μά
 αυτός της σφίγγει με περισσότερη δύναμη, ώσπου ή Λίζα πέφτει
 μελανιασμένη από τα χέρια του). Την έπνιξα; Τη σκότωσα; Ά, ή-
 ταν γραφτό να τιμωρηθί από μένα για όλα της τ' άμαρτήματα! Και
 τώρα τι θα γίνη; Θα με καταδικάσουν πάλι, τώρα που κόντευα πια
 ν' αποφυλακιστώ; Μά όχι... Ξέρω τι θα
 κάνω. (Σηκώνει τό στρώμα του, παίρνει
 ένα μαχαίρι κ' άνοίγει τις φλέβες του
 άριστερού του χεριού. Τό αίμα του τρέ-
 χει άφθονο). Έτσι... Έτσι... Νά τρέξη
 όλο μου τό αίμα. Τό μαγαράκι αυτό, που
 τό έφτιασα μόνος μου από ένα σίδερο του
 κρεβατιού μου, με λυτρώνει... Με λυτρών-
 νει!... Ζαλιζόμια, τό μυαλό μου θολώνει,
 πεθαίνω. (Πέφτει επάνω στο πτώμα της
 Λίζας. Μπαίνει έξωφρα ο φύλακας).

Ο ΦΥΛΑΚΑΣ.— Θεέ μου! Τι είν' αυ-
 τά; Τη σκότωσε και σκοτώθηκε κ' αυ-
 τός! Τη σκότωσε την άγια αυτή γυναίκα,
 κ' έπειτα σκοτώθηκε κ' αυτός. Μά γιατί;
 Γιατί;... Ά, τον καικούργο, τον και-
 κούργο!... (Φεύγει φωνάζοντας). Βοή-
 θεια!... Βοήθεια!...

